

Teater, muusika, lõbustused

„Mustlase paruni“. Joh. Straussi kolmevaatuseline operett, mis kesknädala õhtul „Estonias“ ette kanti, kuulub küll selle helilooja paremate ning sellega ühes ka raskemate operettide liiki, millist vististe „Nahkhiir“ muusika ilu poolest paigal seisab.

Pärast „Lõbusat leske“ ja „Ilusat Helenat“ on muusika-armastajal teatripublikumil siiski veel asja „Mustlase paruni“ mängukavasse võtmise üle rõemustada, sest see kaunisisuline operett oma võrdlemisi lihtsa sündmustiku peale vaatamata muusikaliselt suurt mitmekesidust pakub. Seal tulevad ette laevameeste hõiskavad laulud, ungarlaste sütitavad pulma- ning tantsuviisid, sõjameeste vägevad isamaalikud koorid ja vallatusest ning temperamendist kiljatav, pea jälle unistav ja raskemeelselt õõtsuv mustlase laul.

Mis ettekandesse üleüldse puutub, siis peab tunnistama, et näitlejad oma raskest ülesandest, mis nimetatud operett laululiselt peale paneb, läbistikku üsna rahulolevalt jagu saivad. Koorid aga, mis muusika raskuse tõttu selles tükis iseäralist distsipliini tarvitavad, jäävad kohati taktikindluseta ja ka nõrgaks.

Üksikutest osalistest nimetame hr. Hanseni krahv Peter Homonay, kes mängu poolest päris kena ja laululiselt mõjurikas oli. Näitlejal on loomulikku annet ja hea healematerjal.

Sandor Barinkay hr. Sälliku esituses, pakkus esimese vaatuse jooksul head laululist mõnu, kuna hiljem heal väsimas hakkas, milles suuremalt osalt kuumus ja õhupuudus süüdi oli.

Hr. Pinna mängis rikast karjakasvatajat Kalma Zsupáni, nii palju kui seda Eesti keel lubas, päris Wieneri traditsiooniliste toonitamise iseavaldustega. Ka laululine külg ei jätnud midagi enam soovida.

Kauni kujuna esines Arsena osas proua Olak-Mikk, kelle mahe sopran esimese vaatuse kosimise-stseenis kenaste mõjule tuli.

Proua Abram, mustlasetüdruk Saffi, avaldas laululiselt küll jõudu, aga mäng oli külm-rahulik ja veidi veniv, ja ei tuksunud selles mustlasetüdrukes võimas ning müstikaline armastus, mis sellele osale juba esimesest näitelavale ilmumisest saadik väga traagikalist maiku annab.

Preili Weltmanni mustlase-vanamoor oli rahuldav.

Mirabella, pr. Kuuskmann ja Ludovico Carnero, hr. Kurnim, olivad, nagu ikka sellekohastes osades üsna naljakad, aga nende laulust ei ole suuremat asja.

Näitelavale toomise kohta ei saa midagi ütelda, sest dekoratiivne külg on meil nii kitsastesse oludesse surutud, et isegi kõige suurem näitelava genius uuele tükile midagi loomukohasemat anda ei suudaks.

Saal oli rahvast tungil täis ja paljud pidivad pahameelega ruumipuudusel tagasi minema.